

Minneord fra Odd Christian, Geir P. og Joachim

Odd Christian Hagen, Geir Petterson og Joachim Sopp Onsrud vokste opp på Tongjordet, gikk i samme klasse og spilte fotball sammen i Gjøvik-Lyn. De var sentrale i gjengen som ofte besøkte familien i Kallerudbakken 5.

Fra tre brødre som ikke var brødre

Joachim, Odd Christian, Geir P & Geir T. Ei udelelig gruppe på Tonga som holdt sammen i tykt og tynt. Vi gikk alle i samme klasse på Gjøvik Skole gjennom hele skoletia, bodde kun minutter fra hverandre, spilte på samme fotball-lag i Lyn - og i stor grad var vi dagstøtt i Kallerudbakken 5 på vei til og fra skole, trening, kamper, Hovdebakken og diverse heldige og mindre heldige aktiviteter på kvelden. Dette var et nav i våre liv fra 80-tallet og fram til vi gikk inn i ymse studier.

Joachim Sopp Onsrud, Odd Christian Hagen og Geir Petterson

Vi studerte og jobba i Oslo, der vi heller ikke bodde langt unna hverandre. Gjennom eget bedriftsfotballag for Gjøvik-studenter (Gjøvik United) i flere år, ymse julebord og andre tilstelninger – i de siste åra på pinnekjøttlag - har vi hele tiden holdt kontakt, og det er som å skru på en bryter når vi treffes igjen. De samme historiene, kranglene, riktige knotter å trykke på for å ergre de andre eller felles humor og ikke minst historikk fra ungdomstia.

Når Ingrid nå gikk bort er det naturlig for oss å mimre litt om den tia som var og hva hun var for oss. Stikkord som raus, omtenkstom, humørfyllt, aktivt engasjert, verdensmester i kontinuerlig klæsvask, omsorgsfull, tydelig og åpen kom raskt på bordet. Det skjedde noe – støtt – og Ingrid sto midt i det og administrerte tre aktive gutter og en noe over middels engasjert og tiltakslysten mann. Alle med en bråta venner som gjorde at det i praksis var en base for tre fotballag, et knippe andre idrettsklubber og innimellom noen jenter på besøk. Vi tør påstå at minst 50 personer var innom i løpet av ei uke. Ofte i kombinasjon med fotball i bakhagan eller på Tekniker'n, den gang man spelte fotball også utenom treningstidene. Alle var velkomne. Skateboard-rampe, hopp-bakke og trehytte ble bygget like ved. Det var ei lun tone, med rom for spenstig språkbruk og dønn ærlighet.

Bak fra venstre: Geir Pettersson, Frode Rostad, Atle Arntzen, Geir Thune, Erik Robøle, ukjent
Foran fra venstre: Trond Pettersson, Stian Are Olsen, ukjent, Thomas Andersen, Joachim Sopp
Onsrud, Sverre Thune

Det er atmosfæren og tryggheten, mer enn de konkrete hendelsene, som har satt sine adelsmerker i våre hjerter og sinn når vi tenker på Ingrid. Tryggheten på at det alltid var noen hjemme om vi hadde det litt bustete på andre hold. På at vi kom til å få kjeft om/når vi hadde gjort noe teit. På at det alltid var ferske rundstykker og saft å få. På at vaskemaskinene gikk på max. Og kanskje er det denne tilhørigheten, denne samlende kraften vi har tatt med oss fra Ingrid som gjør at vi faktisk henger en del sammen den dag i dag – mellom andre forpliktelser, og vi nærmer oss altså nå 50.

Geirs «jammen det var´n Geir og!» andre evige unnskyldninger for å ikke ha gjort ditt eller datt – eller enda verre faktisk gjort ditt eller datt beit ikke på Ingrid. Hu så vel tvers gjennom oss når vi prøvde å lure oss unna brennevinstjuveri, slåssing eller andre rampestreker og idioti. Vi er ganske sikre på at hu og/eller Arve var foreldrekontakt absolutt hele tia i skoleåra. Da hadde elevene klokkelig nok niks å gjøre på foreldremøtene, men vi fikk desto mer så øra flagra når vi kom hjem.

Vi hadde kanskje ikke fortalt om antall ganger rektor Taskén kom inn døra til «frøken» Fossmark eller Lister'n - og meldte standardreplikken: «Thune, Onsrud, Hagen, Pettersson, dere blir med meg!» Vi var kanskje ikke mors beste barn, men heller ingen av oss datt utpå for alvor. Ingrid's romslighet for feil gjorde at det ble mye lettere å ta «husmøtene» når hun og Arve tok oss med på en alvorsprat som ofte endte i latter når vi innså hvor dumme vi hadde vært. Aldri langsint – men også ganske kvass. Fin kombo.

Fortsatt aktive på fotballbanen i 2019 selv om noen nærmer seg 50: Pål Thune, Odd Christian Hagen og Geir Thune med Balder Thune Berland

Ingrid var ei flott, snill dame og mor - ei omsorgsfull «nabokjerring» som fulgte med og fulgte opp en hel generasjon gutter fra barnsben av. Som fortsatte å vise faktisk interesse for hvem vi var, hva som skjedde rundt oss, og den typiske «assen er det med deg?». Så da Geir på pinnekjøttlaget jula 2019 reiste seg og informerte oss kara om staa var det mange som tørka ei tåre fra øyekroken og vi utbragte en skål for ei som hadde betydd mye for oss alle. Så vi skriver på vegne av fler. Takk for alt du var og vil være for oss livet ut. Våre tanker er nå hos gutta dine, fra oss som og fikk være dét.